

det med en konkret regionalpolitisk udformning sammen med og i et tæt samspil med Bornholm. Vi må erkende, at på daværende tidspunkt var vores hovedstad jo også et område, som havde svære vækstvilkår, og derfor blev det næste, at man for hele det, vi kalder HUR-området, altså hovedstadsområdet, satte et regionalpolitisk arbejde i gang.

Næste led var i et samarbejde med en masse mennesker i det jysk-fynske område at få formuleret en regionalpolitik, noget, der havde sit ejerskab, sit afsæt i det jysk-fynske område, og som dækker hele dette område. Det seneste, der er kommet til, var det samarbejde, vi startede mellem gode kræfter i Storstrøms og Vestsjællands Amter. Dermed har vi så hele landkortet dækket af regionalpolitisk samarbejde, og derfor er det lidt ærgerligt, at vi oplever, at den nuværende regering med Venstre og De Konservative ikke rigtig er indstillet på at følge de initiativer op.

Jeg har stor forståelse for, at man selvfølgelig vil formulere sine egne ting og supplere med sine egne ting, gå ind kritisk og vurdere, hvad der er godt, og hvad der er mindre godt i det, den tidligere regering har foretaget sig. Men jeg forstår knap nok konklusionerne, som jeg læser mig til i den regionalpolitiske redegørelse og de andre skrifter, vi har fået fra regeringen, fordi det regionalpolitiske samarbejde er jo hidtil foregået meget bredt her i Folketinget.

Jeg kan sige, at når jeg har siddet til møde med den regionalpolitiske styregruppe, hvad enten det har været om det jysk-fynske samarbejde, eller det har været andre dele af landet, Bornholm, Storstrøm, Vestsjælland, så har det jo været tværpolitisk. Så har det været med folk i alle politiske afskygninger, om jeg så må sige, hvor vi har arbejdet sammen.

Når vi ser på de debatter, vi har haft her i Folketinget gennem de senere år, jamen så har der selvfølgelig været forskellige indgange til det regionalpolitiske, men som jeg husker det, har vi stort set hver gang nået en fælles konklusion om, at vi vil trække i den samme retning, for jeg kender faktisk ingen folketingsmedlemmer her i salen, som ikke i forhold til det regionalpolitiske synes, at de gerne vil være med til at sikre, at det her land stadig væk hænger sammen.

Derfor har det for mig været forbavsende, at eksempelvis økonomi- og erhvervsministeren under den store konference, der var i Aalborg den 13. maj 2002, meddelte, at man ikke ønskede at fortsætte linjen fra den tidligere regering, og stadig væk respekterer jeg, at en ny regering

også kan have egne initiativer, som den prioriterer på en lidt anden måde end den tidligere regering. Hvis jeg må citere fra Nordjyske Stiftstidende den 14. maj 2002, hvor der står, at økonomi- og erhvervsministeren på mødet i Aalborg den 13. maj 2002 har sagt: »Jeg kan ikke love jer alle de penge, som den tidligere regering gjorde. Den nuværende regering vil ikke bare arve de ordninger og initiativer, som den gamle regering havde på hylderne.«

Så ved jeg godt, der er nogle, der under debatten indtil nu har sat spørgsmålstegn ved, om det var fugle på taget, om pengene rent faktisk også var der. Hvis det er sådan, kan man tage det finanslovsforslag, som den tidligere regering fremsatte i august 2001, så vil man kunne se, at i hele den omdisponering, der skulle ske af milliarder, er det konkret nævnt, og at de 500 mio. kr. til 1 mia. kr., som var lovet til de konkrete godkendte projekter i det jysk-fynske samarbejde, agtede regeringen at vedstå. Men det var altså over en 4-5-års-periode.

Hvis vi ser de beløb, som vi var i gang med at forhandle, bl.a. omkring UMTS, spillede de regionale vækstmiljøer en central rolle, fordi vi kunne konstatere, at der var en stærk virksomhedsinteresse og en stærk lokal interesse for at skabe grobund omkring vores erhvervsakademier, som blomstrede op, og at der var et meget stærkt behov for at sikre, at når vi også kom uden for vores centerbyer med universiteterne, så kunne man få ny viden, gode uddannelser og et samspil med virksomhederne, der sikrer, at man kunne levere både højt kvalificerede uddannelseskrafter, der svarede til de kompetencer, de specielt havde brug for i det pågældende lokale regionalområde, men også, at man kunne hente ny viden.

Kl. 12.00

Det er noget af det, man har skippet, det er noget af det, man direkte har droslet ned i den finanslov, som er vedtaget for 2002 – ikke på det alt for beskedne beløb, der var fastsat på for 2002, for det var dér, hvor vi sad og forhandlede om en forhøjelse, men i de år, der ligger forude, BO-årene, som vi kalder det herinde, er der lagt op til, at der bliver gennemført en reduktion.

Det er lige nøjagtig her, vi har de helt afgørende muligheder. Forudsætningen for, at vi statsligt går ind og medvirker med én eneste krone, er, at virksomhederne i området, at man regionalt, lokalt, politisk prioriterer det, at uddannelsesinstitutioner er parat til at prioritere det, altså at man skal bruge af sine egne penge som en af-